NARRATIVA

DIAPO 2

A Barcelona, les companyies promotores i les Caixes, especialment a partir de 1925 amb l'ampliació dels beneficis de la Llei a les classes mitjanes, van endegar un conjunt d'edificis de lloguer- **DINS** de l'Eixample i zones consolidades urbanament, donant continuïtat al model d'habitatge de lloguer habitual a Barcelona. Algunes reben subvencions de l'Ajuntament, en els diversos concursos que convoca per promoure la construcció de cases barates.

Les Cooperatives d'habitatge construeixen en indrets més allunyats de les zones urbanes consolidades, seguint amb el "credo de la ciutat-Jardín". Les cooperatives que reben més AUXILIOS de l'Estat són: la de periodistes, la de militars i la del **Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria** (CADCI). L'Inventari del Patrimoni de Arquitectònic de Catalunya, recull dues de les actuacions del CADCI a Sarrià i una de la Cooperativa Militar al Guinrdó.

De la Ciutat Jardí, recordar el fracàs de la Compañía Urbanitzadora de los pinares de Roquetas, del marques de Sivatte. Els seus hereus durant el franquisme, van parcel·lar el terrenys de Torre Baró. També el fracàs de la Ciutat Jardí de Les Corts.

-

Las Caixes d'Estalvi no vàren entrar amb força en el mercat de l'habitatge econòmic fins a les Lleis de 1921, 1924 i següents

DIAPO 3

Des de finals del segle XIX, el regne Unit, França, Bèlgica, Alemanya, Italia ... I més tard Portugal, desenvolupen diverses legislacions per solucionar el problema de l'habitatge obrer. Com a Espanya, detectem les dues tendències: una majoritària, basada en el "cottage" anglès i els principis de la ciutat-jardí; l'altre en continuïtat i revisió dels sistemes d'habitatge obrer a l'interior de les ciutats on el sòl és més car. Aquestes polítiques s'intensifiquen després de la I Guerra Mundial amb la necessitat de re-construir les ciutats devastades per la guerra.

La situació porta a un replantejament de l'estructura i de la forma de l'habitatge. Respecte a la primera, es comença a plantejar el problema de l'habitatge mínim – ventilat, assolellat, confortable- que tindrà la seva gran eclosió en l'Exposició d'Habitatge de Stuttgrat el 1927 amb la construcció del barri experimental de Weissenhof, on participen autors vinculats a les tendències racionalistes i al CIAM com Gropius, Mies van der Rohe, Le Corbusier, Oud, Behrens, Bruno Taut, entre d'altres.

Aquesta exposició, apart de l'estructura, hi ha una important modificació de la forma deixant enrere els postulats historicistes - especialment les idees sobre arquitectura nacional molt present en els postulats de la ciutat jardí- i modernistes (art nouveau) que des de l'Exposició d'Arts Decoratives de Paris el 1925, ja començaven a marcar la pràctica arquitectònica a nivell internacional, introduint una racionalitat i simplificació en el disseny dels edificis.

Les polítiques dels Estats basculen entre potenciar el lloguer o fomentar la compra. Un cas exemplar, és el de Viena que a inicis del 1930 endega una política d'habitatge que encara continua avui i que s'ha convertit en referent internacional. Diversos deixebles de Otto Wagner,

desenvolupen solucions, com els “Hof” que com en el cas d’Amielenbad incorporen equipaments esportius.

A França, cal destacar el treball de Tony Garnier a Lió, on projecta des de 1920 el barri HBM dels Estats Units. Un barri de 1.500 habitatges repartits en 45 edificis per a 3.000 habitants. Entre 1988 i 1997, dins del procés de restauració del barri, CitéCreation crea de 24 murals patrimonials (que cobreixen una superfície de 250 m² cadascun) durant un període de cinc anys amb un cost de 1,5 milions d'euros sense IVA. **És el Museu Urbà Tony Garnier.**

CitéCreation 1988-1997 Coût du projet de design mural monumental :

- Concertation / Conception / Réalisation de 24 fresques patrimoniales (surface de 250 m2) réalisées en 5 ans.
- 1,5 millions d’euros HT*.

Le patrimoine en chiffres :

- 1 500 logements répartis sur 45 bâtiments classés.
- 3 000 habitants.
- Planning de la réhabilitation : 8 ans.

Caractéristiques techniques des façades peintes :

- ITE flottante avec clins PVC
- * Hors échafaudages, préparation des surfaces, base de vie, local de chantier avec accès eau.

DIAPO 4

Durant més de 120 anys, els territoris de Bon Pastor i part dels de Sant Andreu, han estat l’escenari de les vissicituts del creixement urbà de Barcelona. En el Pla Cerdà el gran parc del Besòs arrencaba al barri d’Estadella, annexions territorials el 1897 i el 1945, desenvolupament de l’industria, augment de població, crisis econòmiques i socials, retall de la morfologia de Sant Andreu, primer amb el tall de la Meridiana i després amb la reordenació dels districtes dels anys 1980 ...

Quant a l’habitatge, Sant Andreu ha estat receptor de projectes de cooperatives d’habitatge desenvolupades en el marc del sistema legislatiu de les Cases Barates (1911 – 1939) i del gran exeperiment del Comissariat de la Casa Obrera de la Generalitat, amb la construcció de la Casa Bloc que, per cert estava acollida a la legislació de Cases Barates (Decret de 28-02-1934)

Bon Pastor i Baró de Viver, van patir l’experiment de les cases ultrabarates, el més gran realitzat a Espanya i la seva gradual transformació en el marc, primer, del Pla Comarcal de 1953 i la derivada del Pla d’Urgència Social de 1958; després una transformació radical dels polígons de cases barates en el marc del PGM.

Ara, no sabem si con a darreres determinacions del PGM, el territori enfronta un nou canvi social derivat dels projectes Maquinista II i Mercedes, i resta expectant davant de les propostes i determinacions del nou PDUM: Besòs Central, Avinguda Besòs, transformació dels polígons

industrials, carrers metropolitans. Un PDUM, davant de la crisi de l'habitatge, planteja intensificacions residencials per tal de garantir habitatge assequible, estable i sostenible.